

TILGÅNG TILL IDROT NYBYGGDA OMRÅDEN

INNEHÅLL

INLEDNING 2

Bakgrund och syfte3

Metod.....4

ANALYS 5

Områden som ingår i studien6

Bollplaner i nybyggda områden.....7

Bollplaner i områden från olika perioder.....8

Gymnastiksalar i nybyggda områden.....9

Gymnastiksalar i områden från olika perioder.....10

Idrottshallar i nybyggda områden11

Idrottshallar i områden från olika perioder 12

Avstånd till olika anläggningstyper 13

Besöksstryck på olika anläggningstyper 14

SLUTSATSER OCH DISKUSSION 15

Slutsatser 16

Diskussion skriven av Riksidrottsförbundet..... 18

MEDVERKANDE

Spacescape

Helena Lundin Kleberg (uppdragsansvarig)

Kristina Damperud

Riksidrottsförbundet

Jonnie Nordensky

INLEDNING

BAKGRUND OCH SYFTE

En god tillgång till anläggningar och idrottsmiljöer är en förutsättning för den organiserade idrotten. Utan platser, så stannar idrottsrörelsen. När våra städer växer och nya stadsdelar formas, behöver även ytor för idrott och fritidsaktivitet planeras. Att ha nära till en idrottsanläggning, där det också finns lediga tider, skapar bra förutsättningar för att delta i idrott, och också kunna ta sig idrottsaktivitet på ett aktivt sätt: till fots eller med cykel. Exakt hur stor påverkan tillgång till anläggningar har på invånarnas upplevda möjlighet att vara verksam i en förening (eller träna på egen hand) är svårt att fullt ut bedöma. Det har gjorts viss forskning som visar på att förutsättningarna för att vara fysiskt aktiv minskar med avstånd (Riksidrottsförbundet (2017). Idrottens samhällsnytta) . Riksidrottsförbundet anger själva att mer forskning behövs inom området.

Spacescape har på uppdrag av Riksidrottsförbundet tidigare genomfört olika studier av hur tillgång till idrott varierar mellan olika stadsdelar och mellan olika städer. De senaste decennierna har många nya stadsdelar byggts, och många kommuner har fortsatt stora utbyggnadsplaner som kommer att påverka idrottsrörelsens möjligheter att bedriva sin verksamhet.

Den här analysen syftar till att utvärdera tillgången till idrott i nybyggda stadsdelar, för att sätta ljuset på hur väl tillgången till idrott tillgodoses med dagens planeringsideal. Som jämförelse analyseras tillgången i områden byggda under andra tidsperioder.

METOD

Studien utgår från analyser av tillgång till tre olika idrottsanläggningar: bollplaner, större idrottshallar och mindre gymnastiksal. Två olika mått för att mäta tillgång används: avstånd till närmsta anläggning av respektive anläggningstyp, samt invånare per anläggning, mätt som antal invånare inom en viss radie, och antal anläggningar inom samma radie.

I studien beskrivs hur tillgången varierar mellan områden byggda under olika tidsperioder. Data för tillgång har sammanställts som medelvärde för invånarna som bor i respektive område.

STUDERADE ANLÄGGNINGSTYPER

De tre anläggningstyperna som studeras, bollplaner, gymnastiksal och idrottshallar har valt ut eftersom de är några av de vanligaste anläggningstyperna i Sverige, både sett till antal anläggningar och till utövare på platserna.

Bollplaner definieras här som planer med linjer, mått och utrustning avsett för fotboll för minst 5 spelare, med gräs eller konstgräs.

En gymnastiksal är här en inomhuslokal med linjer, mått och utrustning för basket, handboll, innebandy och/eller volleyboll som är mindre än 18 x 36 meter.

En idrottshall är här en inomhuslokal med linjer, mått och utrustning för basket, handboll, innebandy och/eller volleyboll som är minst 18 x 36 meter.

TILLGÅNGSANALYSER

Tillgångsanalyserna har genomförts i GIS och som startpunkt för analyserna används ett rutnät på 100x100 meter med uppgifter om antal invånare per ruta. Alla avståndsanalyser genomförs med fågelavstånd. Detta eftersom det saknas ett bra och likvärdigt gång- och cykelnät för hela landet. Fågelavstånd kan innebära att tillgången framstår som bättre än vad den i själva verket är.

DEFINITION AV OMRÅDEN

För att identifiera när ett område byggts används data från SCB om bostadsbyggnadernas byggår, på så kallade DeSo, geografiskt små områden som motsvarar ungefär delområden inom stadsdelar. Frågeställningen handlar om hur planeringsideologier och stadsbyggnadstyper möjliggör olika tillgång till idrott. Fokus är alltså på själva stadsstrukturen, men bostadsbyggnadernas byggår används som en proxy för när själva stadsstrukturen har utformats.

Nybyggnadsområden definieras som områden där minst 80 procent av bostadsbyggnaderna har byggts mellan 2001 och 2020.

Områden från 60- och 70-talen definieras som områden där minst 80 procent av bostadsbyggnaderna har tillkommit mellan 1961-1980.

Områdena byggda före 1930 definieras som områden

där minst 60 procent av bostadsbyggnaderna har byggts senast 1930. Gränsen är lägre för dessa äldre områden eftersom äldre områden naturligt har hunnit få en större diversitet av byggnader från olika tider. Även om en större andel av enskilda byggnader är yngre har stadsstrukturen inte förändrats, utan återspeglar väl de ideal som rådde före 1930.

En brist i underlaget är att vi tittar på byggår för enskilda byggnader. Det innebär att en friliggande villa med en bostad väger lika tungt som ett stort flerbostadshus med 20 bostäder. Ett flerbostadshusområde byggt under en viss tidsperiod, och som sedan kompletterats med småhus under en senare period kan alltså räknas som "nybyggt" även om merparten av invånarna bor i ett äldre bestånd.

ANALYS

OMRÅDEN SOM INGÅR I STUDIEN

Syftet med denna analys handlar om att undersöka hur tillgången till idrott ser ut i nybyggda områden, jämfört med andra områden. Vi fokuserar på områden i städer, och en avgränsning har därför gjorts till områden i tätorter med minst 5000 invånare.

Nybyggda områden definieras här som områden där minst 80 procent av bostäderna är byggda efter år 2000.

Nybyggda flerbostadshusområden återfinns vi i kommuntyperna (SKR) Storstad, Större stad och Pendlingskommunerna till storstäder. Det är också i mycket hög grad områden som domineras av flerbostadshus.

För att jämföra tillgången till idrott i nybyggnadsområden med andra områden, görs ett urval av områden i samma kommuntyper och som också domineras av flerbostadshus men där mindre än 80 procent av bebyggelsen är från år 2000 och framåt.

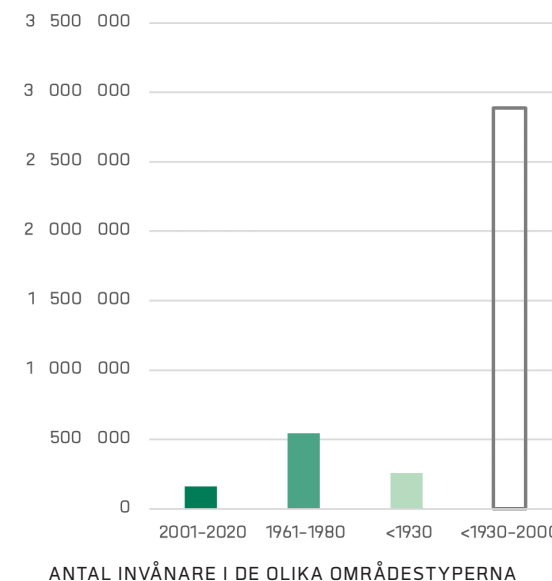
Totalt ingår 64 nybyggda områden, 45 finns i storstäder, 10 i pendlingskommuner nära storstäder och 9 i större städer.

Cirka 160 000 personer bor i områden som här definieras som nybyggda, och i jämförelseområdena i bor knappt 3 miljoner personer.

Som en fördjupning görs också jämförelser med områden som domineras av bebyggelse från före 1930 respektive 60- och 70-talen. Dessa perioder har valts

eftersom de tillkommit under planeringsmässigt väldigt olika perioder: 60- och 70-talens planeringsideal la stort fokus på ytor för idrott och rekreation, och det fanns kvantitativa riktlinjer för vilken typ av idrott som skulle finnas i närområdet. Områdena byggda före 1930-talet tillkom innan det fanns en utbredd idrottsrörelse i Sverige, och under en period där det generellt var lite fokus på stora ytor för rekreation.

Drygt 500 000 personer bor i områden från 60- och 70-talen och 250 000 personer i områden före 1930.

Urvalskriterier				RESULTAT	
INVÅNARE PER TÄTORT	TÄTORT/ LANDSBYGD	HUSTYP	KOMMUNTYPER	ANTAL INVÅNARE	ANTAL KOMMUNER
> 5000	Enbart tätort	Flerbostadshusområden	• Storstäder • Större stad • Pendlingskommun nära storstad	Drygt 3 milj.	56

URVALSKRITERIER OCH OMRÅDEN SOM INGÅR I ANALYSEN

Antal invånare och antal kommuner beskriver samtliga som ingår i analysen, både nybyggnadsområden och jämförelseområden.

BOLLPLANER I NYBYGGDA OMRÅDEN

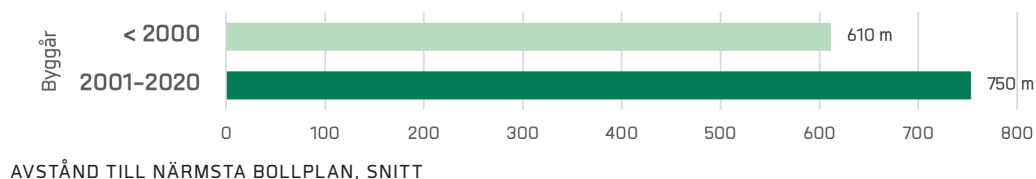
I nybyggda områden har invånarna längre till bollplaner, och fler delar på samma bollplan.

I snitt har invånarna i nybyggda områden 140 meter längre till en bollplan, och 22 procent av invånarna har mer än en kilometer till en bollplan. I områden byggda före 2000 har 15 procent av invånarna mer än en kilometer till en bollplan.

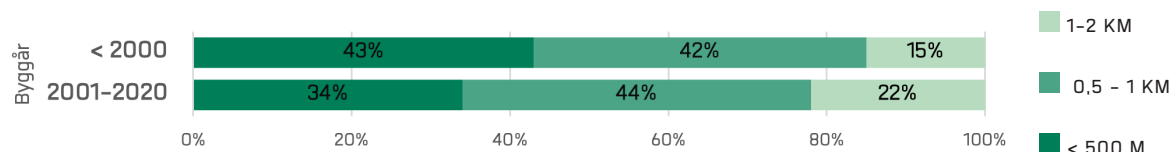
Belastningen på de befintliga bollplanerna i nybyggda områden är högre än i äldre områden. Här delar i genomsnitt 30 procent fler personer på varje bollplan jämfört med äldre områden.

AVSTÅND TILL NÄRMSTA BOLLPLAN

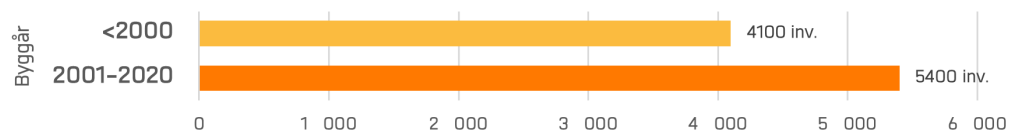
AVSTÅND TILL NÄRMSTA BOLLPLAN, SNITT

ANDEL INVÅNARE INOM OLIKA AVSTÅNDSINTERVALL

INVÅNARE PER BOLLPLAN

INVÅNARE INOM 3 KM

BOLLPLANER I OMRÅDEN FRÅN OLIKA PERIODER

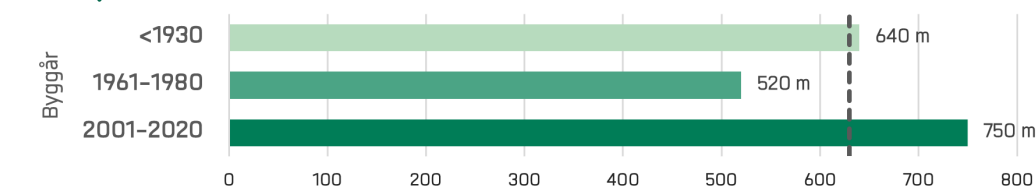
Invånare i områden byggda på 60- och 70-talen har bäst tillgång till bollplaner. Trycket är högst i områden byggda före 1930, men invånare i nybyggda områden har längst till en bollplan.

Mer än hälften av invånarna i områden byggda på 60- och 70-talen når en bollplan inom 500 meter. Ungefär lika stor andel av invånarna som bor i nybyggnadsområden och i områden från före 1930 når en bollplan inom 500 meter. Störst andel som har längre än 1 kilometer till en bollplan finns i nybyggda områden.

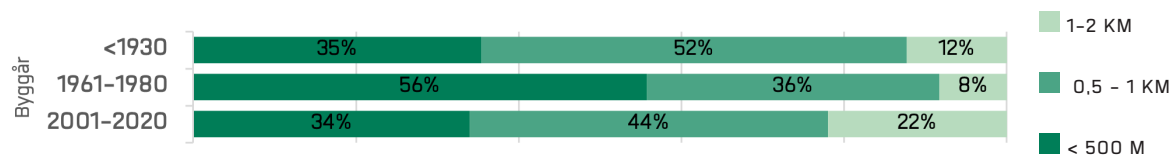
I områden byggda före 1930 är trycket på bollplaner högst, tre gånger högre än i områden byggda på 60- och 70-talen, och 70 procent högre än i nybyggda områden.

AVSTÅND TILL NÄRMSTA BOLLPLAN

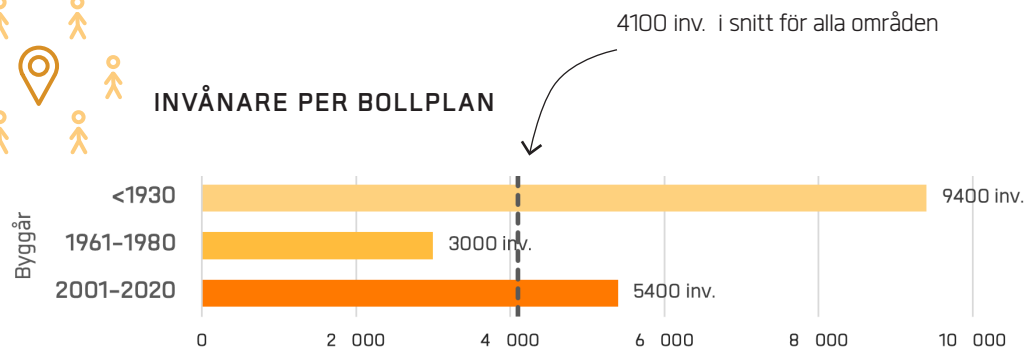
AVSTÅND TILL NÄRMSTA BOLLPLAN, SNITT

ANDEL INVÅNARE INOM OLIKA AVSTÅNDSINTERVALL

INVÅNARE PER BOLLPLAN

INVÅNARE INOM 3 KM

GYMNASTIKSALAR I NYBYGGDA OMRÅDEN

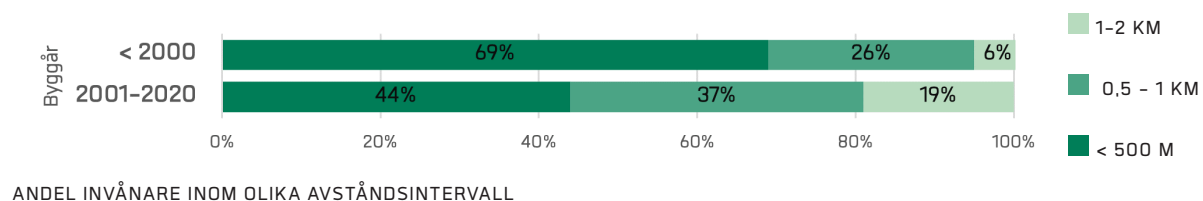
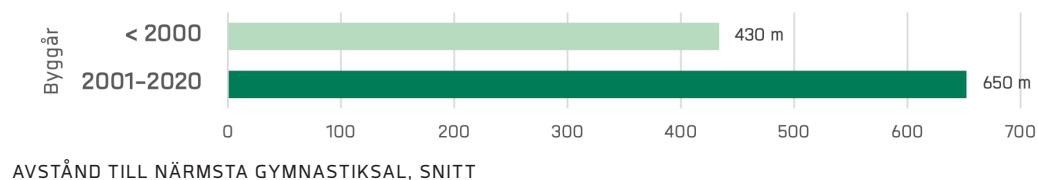
220 meter längre till en gymnastiksal i nybyggda områden, och något högre besökstryck.

I snitt har invånare i områden byggda på 2000-talet 220 meter längre till en gymnastiksal och en femtedel av invånarna har längre än en kilometer till närmsta gymnastiksal. I områden byggda före år 2000 är det 6 procent av invånarna som har längre än 1 kilometer till en gymnastiksal.

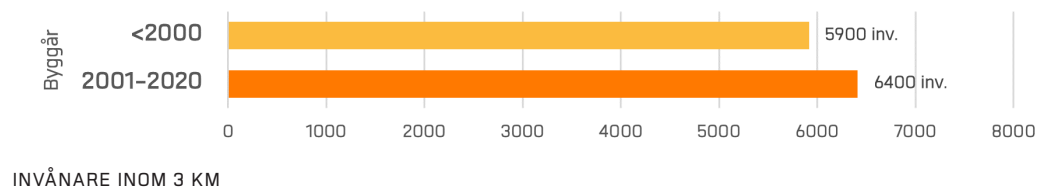
Besökstrycket skiljer sig också åt något, i nya områden är det i snitt 8 procent fler som delar på en gymnastiksal.

AVSTÅND TILL NÄRMSTA GYMNASTIKSAL

INVÅNARE PER GYMNASTIKSAL

GYMNASTIKSALAR I OMRÅDEN FRÅN OLIKA PERIODER

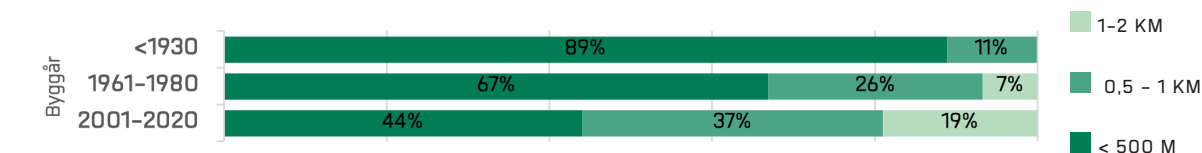
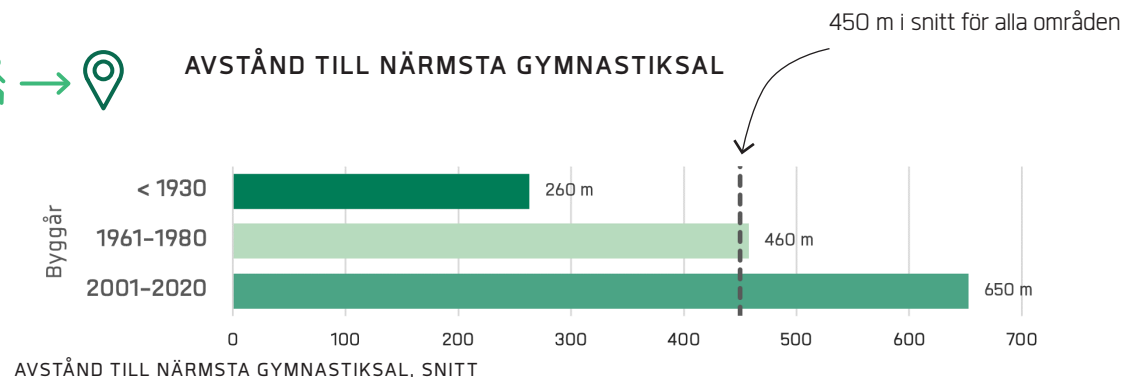
Närmast till gymnastiksal i områden byggda före 1930, men också störst tryck på salarna. Invånare i nybyggda områden behöver resa längst.

Invånare i områden byggda före 1930 har närmast till en gymnastiksal, här når nästan 90 procent av invånarna en gymnastiksal inom 500 meter. I nybyggda områden är det knappt hälften av invånarna som har så nära. I de nybyggda områdena har en femtedel av invånarna mer än 1 kilometer till sin närmsta gymnastiksal, vilket kan jämföras med 7 procent i områden byggda på 60- och 70-talen.

Trycket på gymnastiksalar är som högst i områden byggda före 1930, trots att invånarna har nära till en gymnastiksal. Här är det 6 procent fler som delar på en gymnastiksal, jämfört med nybyggda områden, och 13 procent fler jämfört med områden från 60- och 70-talen. Trycket är förhållandevis jämnt mellan de olika områdestyperna.

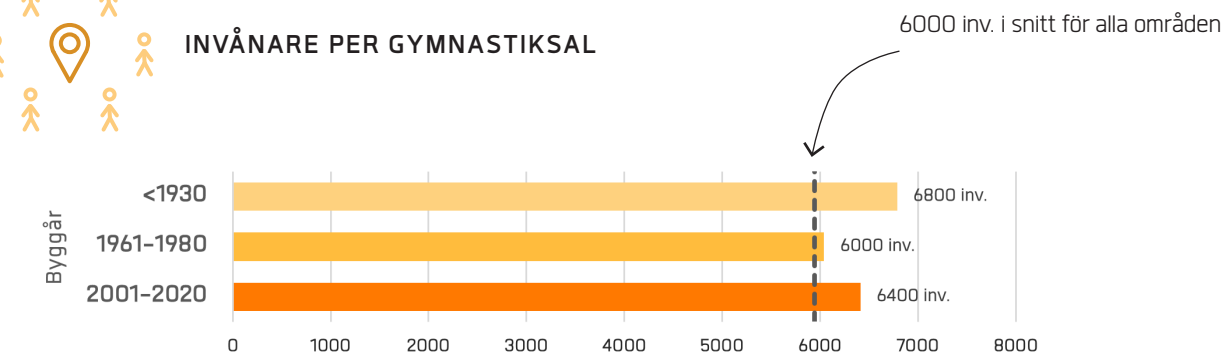
AVSTÅND TILL NÄRMSTA GYMNASTIKSAL

ANDEL INVÅNARE INOM OLIKA AVSTÅNDSINTERVALL

INVÅNARE PER GYMNASTIKSAL

INVÅNARE INOM 3 KM

IDROTTSHALLAR I NYBYGGDA OMRÅDEN

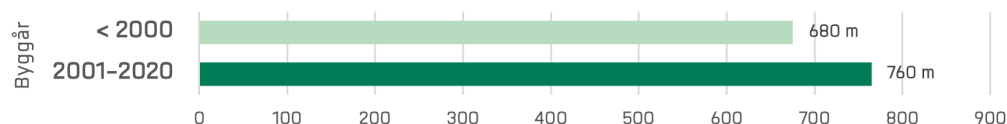
Något längre till en idrottshall för invånare i nybyggda områden, och också något högre tryck på hallarna.

40 procent av invånarna i både nya och äldre områden når en idrottshall inom 500 meter. Men på längre avstånd skiljer det sig mer: 30 procent av invånarna i nybyggnadsområden har mer än 1 kilometer till en idrottshall, vilket kan jämföras med 20 procent i äldre områden.

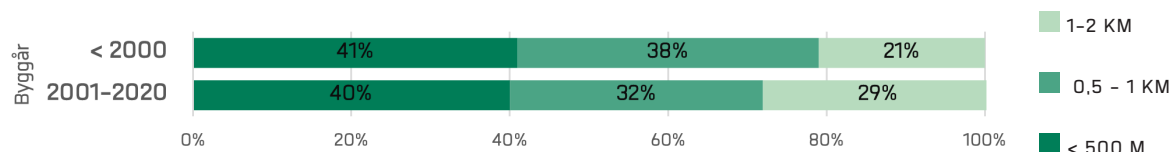
I områden byggda efter år 2000 delar i snitt 11 procent fler på en idrottshall.

AVSTÅND TILL NÄRMSTA IDROTTSHALL

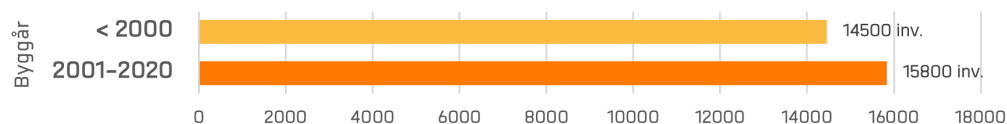
AVSTÅND TILL NÄRMSTA IDROTTSHALL, SNITT

ANDEL INVÅNARE INOM OLIKA AVSTÅNDSINTERVALL

INVÅNARE PER IDROTTSHALL

INVÅNARE INOM 3 KM

IDROTTSHALLAR I OMRÅDEN FRÅN OLIKA PERIODER

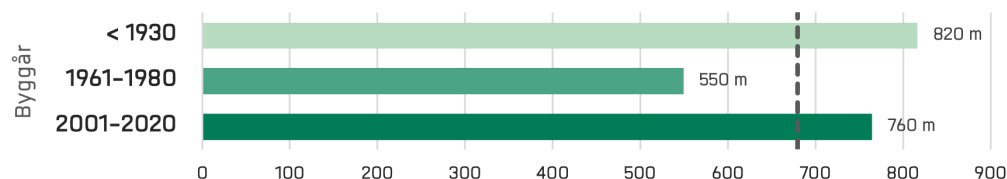
Invånare i områden byggda på 60- och 70-talen har närmast till en idrottshall, och längst har man i områden byggda före 1930. Här är också trycket på hallarna avsevärt högre.

I områden byggda på 60- och 70-talen når mer än hälften en idrottshall inom 500 meter. I områden byggda före 1930 är det knappt 30 procent som når en idrottshall inom samma intervall. I nybyggda områden är det 40 procent som har så nära. I både nybyggda områden och i områden byggda före 1930 har en knapp tredjedel av invånarna mer än 1 kilometer till en idrottshall.

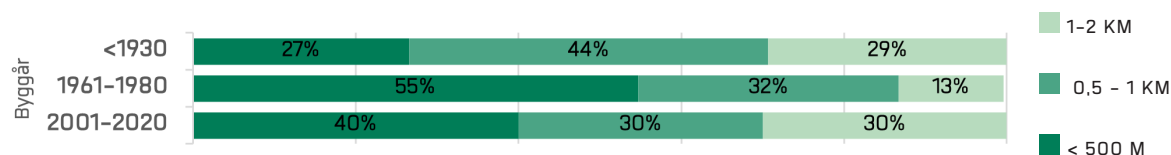
Trycket på idrottshallar är påtagligt mycket högre i områden byggda före 1930, tre gånger högre än i områden byggda på 60- och 70-talen och nästan dubbelt så högt som i nybyggnadsområden.

AVSTÅND TILL NÄRMSTA IDROTTSHALL

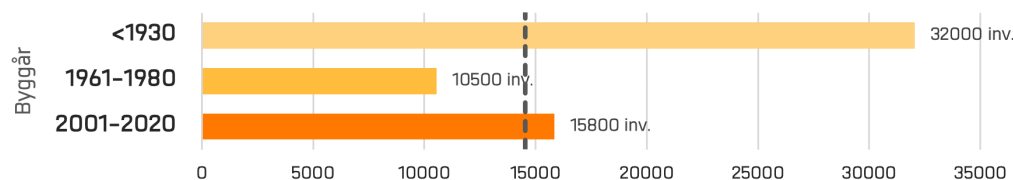
AVSTÅND TILL NÄRMSTA IDROTTSHALL, SNITT

ANDEL INVÅNARE INOM OLIKA AVSTÅNDSINTERVALL

INVÅNARE PER IDROTTSHALL

INVÅNARE INOM 3 KM

AVSTÅND TILL OLIKA ANLÄGGNINGSTYPER

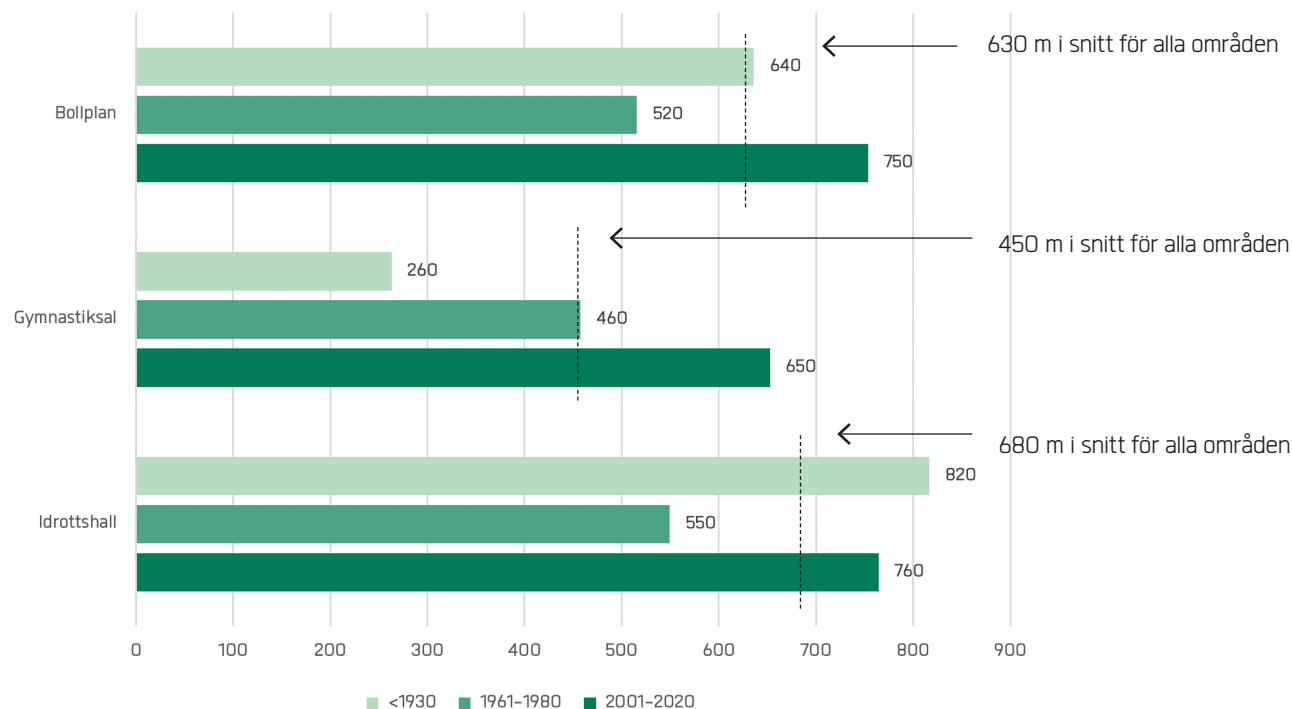
En jämförelse av avstånd mellan olika anläggningstyper visar på skillnader mellan både anläggningstyper och byggår

Genomsnittligt avstånd till de olika anläggningarna skiljer sig åt beroende på anläggningstyp. Invånare i områden byggda före 1930 har kortast till en gymnastiksal, men längst till en idrottshall. I områden byggda på 60- och 70-talen har invånarna generellt nära till de olika anläggningarna, under snittet för bollplaner och idrottshallar, och samma som genomsnittet för gymnastiksalar.

I områden byggda under 2000-talet har man generellt längre, här ligger man över snittet för alla anläggningstyper.

AVSTÅND TILL NÄRMSTA ANLÄGGNING

GENOMSNIITTLIGT AVSTÅND TILL OLIKA ANLÄGGNINGAR

BESÖKSTRYCK PÅ OLIKA ANLÄGGNINGSTYPER

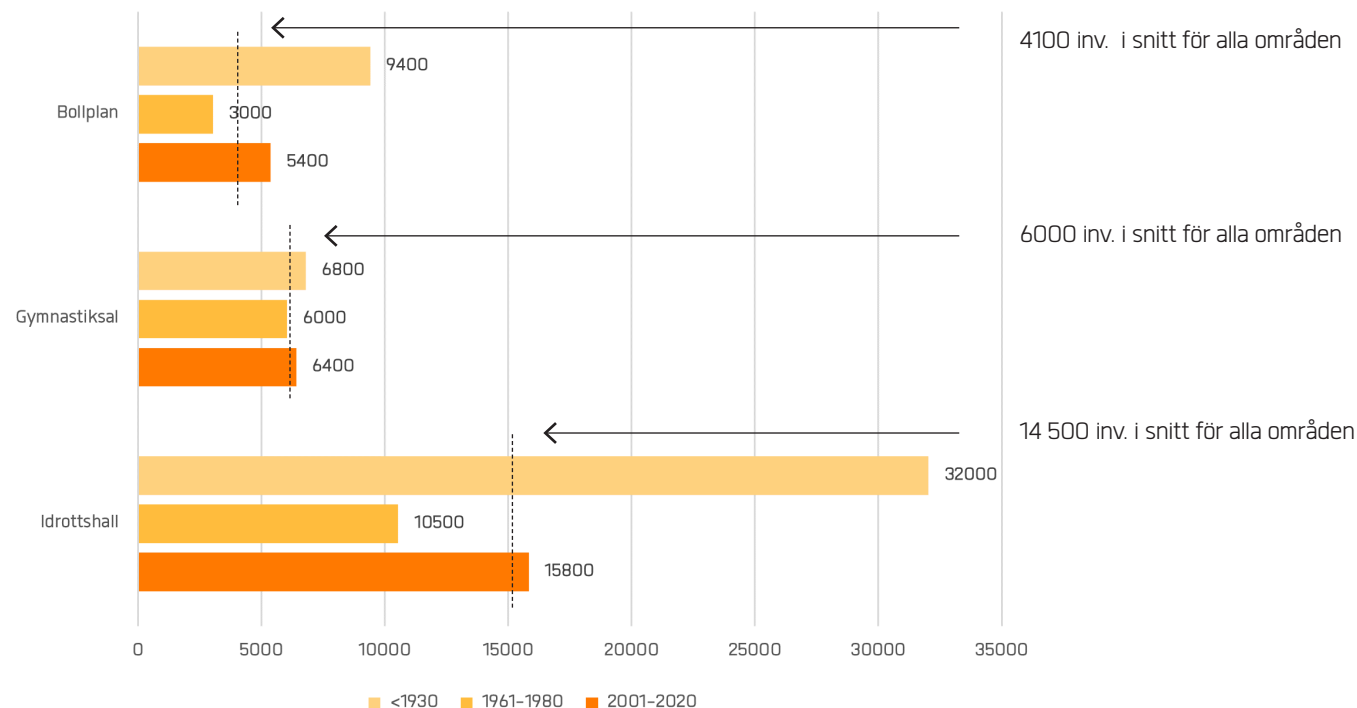
En jämförelse av besöksstryck mellan olika anläggningstyper visar att trycket för idrottshallar generellt är högre, och avsevärt högre i områden byggda före 1930.

Områden byggda före 1930 har generellt högre tryck på idrottsanläggningarna och ligger över snittet för samtliga anläggningar. För både bollplaner och idrottshallar är trycket tre gånger så högt i dessa områden jämfört med områden byggda på 60- och 70-talen och dubbelt så högt jämfört med områden byggda på 2000-talen.

För gymnastiksalar skiljer sig trycket mindre åt mellan olika byggår, men är som lägst för områden byggda på 60- och 70-talen.

INVÅNARE PER ANLÄGGNING

SLUTSATSER OCH DISKUSSION

SLUTSATSER

Sämre tillgång i nybyggda områden

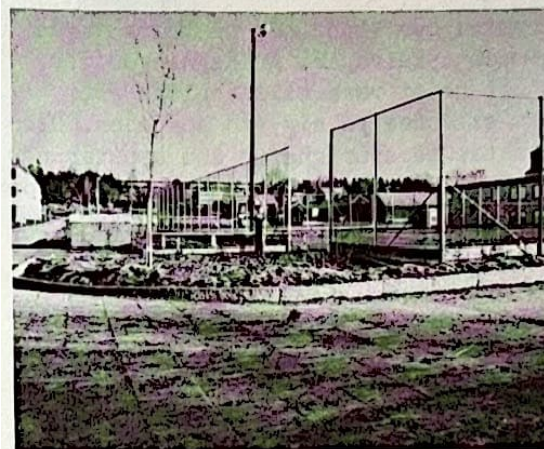
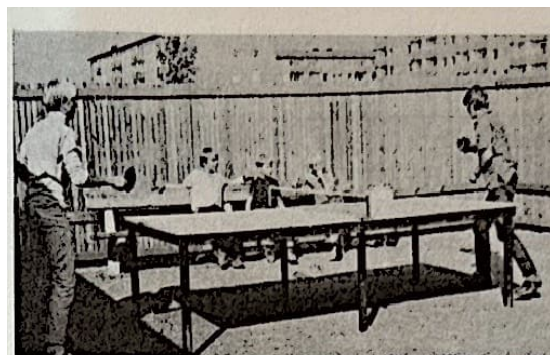
Invånare i nybyggda områden har generellt sämre tillgång till idrott än invånare i andra områden, både när vi tittar på avstånd till närmsta anläggning och hur många som delar på anläggningarna.

När det gäller avstånd är det avstånd till gymnastiksal som sticker ut: här är det genomsnittliga avståndet i nybyggnadsområden 50 procent högre än i övriga områden. För idrottshallar är skillnaden betydligt mindre, i snitt 16 procent högre i nybyggnadsområden. För bollplaner är skillnaden 23 procent.

När det gäller besöksstryck är det däremot för bollplaner som skillnaderna är störst: 30 procent fler delar på en bollplan i nybyggda områden, medan bara 8 procent fler delar på en gymnastiksal, och 10 procent fler delar på en idrottshall.

Att gymnastiksalar sticker ut vad gäller avstånd skulle kunna förklaras med att fler kommuner har en uttalad strategi att bygga större idrottshallar (istället för gymnastiksalar), då detta passar både skolor och idrottsföreningar.

Att antalet invånare per bollplan är fler i nybyggda områden är svårare att förklara. Här kan det tänkas att det finns en bollplan sedan tidigare, som det nybyggda området förväntas "dela med närliggande område". Alternativt att en bollplan upprättas, men där det kan tänkas vara behov av fler (utifrån områdets storlek).

Anläggning	Yta m ²	m ² /lgh	Antal lgh/ anläggning
Planer för småspel	100	3	30
Bordtennis-plats m m	200	7	30
Mindre backar för tefat och skidor		15	150
Bollplan, skridskobana	1 000	7	150
Motionsspår, skidbacke	10 000 - 50 000	10 - 50	1 000 - 1 800
Skolidrotts-plats	3 000		
Bad	5 000	4	1 200
Tennisbana	650	1	600

Resultatet visar att invånare i områden från 60- och 70-talen har bäst tillgång till idrottsanläggningar vilket återspeglar planeringsideal från den tiden. Här visas utdrag från rapporten Bostadens grannskap - råd och anvisningar, från Statens planverk 1972

Många delar på anläggningar i områden byggda före 1930

I områden byggda före 1930 är besökstrycket för bollplaner och idrottshallar påtagligt högre än i andra områden. Mer än dubbelt så många personer delar på anläggningarna i dessa områden jämfört med genomsnittet. Gymnastiksalar sticker ut: här är skillnaden mot snittet bara 8 procent. Man har också kortare avstånd till en gymnastiksal i de här områdena jämfört med andra områden.

Detta återspeglar sannolikt de stadsbyggnadsideal som rådde när områdena byggdes: områden från den här perioden är tätbebyggda vilket gör att många människor delar på samma resurser. Den täta stadsmiljön möjliggör också god närhet, vilket vi ser i fallet med gymnastiksalar. När det gäller skillnaden mellan idrottshallar och gymnastiksalar kan en hypotes vara att den mindre hallen har en längre tradition, och sannolikt förekom i hög utsträckning i skolor byggda före 1930, och fortfarande används.

Det höga besökstrycket för bollplaner kan sannolikt också hänga ihop med tidens stadsbyggnadsideal, där man kan anta att man i lägre grad planerade för bollplaner. En intressant aspekt är också att många av dessa stadsdelar när de byggdes i många fall kan ha legat i det som då var utkanten av staden, och då haft tillgång till stora plana ytor utanför områdena, men att dessa ytor sedan har använts för bebyggelse.

1960- och 70-talens planeringsideal återspeglas i dagens situation

Invånare i områden byggda på 60- och 70-talen har bäst tillgång till idrottsanläggningar. Här är avståndet kortare än för andra områden, och besökstrycket är lägre. Särskilt stor är skillnaden för idrottshallar och bollplaner: här har invånarna i områden från 60- och 70-talen ungefär 20 procent kortare att gå till en anläggning, och ungefär 30 procent färre delar på varje anläggning. För gymnastiksalar är tillgången för invånarna i dessa områden likt snittet för samtliga stadsdelar.

Den goda tillgången återspeglar de planeringsideal som rådde under 60- och 70-talen där stort fokus låg på att planera för friytor i bostadsområdena.

Att skillnaden är minst för gymnastiksalar kan sannolikt också här förklaras med att dessa ofta lokaliseras på skolor och därför följer en logik som har mer med planering av skolor än av idrott att göra.

Resultatet fångar situationen i större städer

Det är i de större städerna som nya stadsdelar har byggts de senaste decennierna, och analysen fokuserar därför på invånare i dessa städer. Även om skillnader i avstånd identifieras mellan olika områden, är avstånden ändå korta: i samtliga områden har man max 2 kilometer till sin närmsta idrottsanläggning. I mindre städer och tätorter är situationen sannolikt annorlunda.

DISKUSSION SKRIVEN AV RIKSIDROTTSFÖRBUNDET

TRE PLANERINGSIDEAL MED TRE UTFALL

De investeringar i nya anläggningar och idrottsmiljöer som gjordes för 50–60 år sedan har varit avgörande för idrottsrörelsens utveckling. De har givit oss ett starkt föreningsliv som i sig har bidragit till en meningsfull fritid, sociala aktivitet, möjlighet till bildning samt en stärkt folkhälsa. Värden som Sverige under lång tid varit stolta över.

Samtidigt så anger både idrottsföreningar och kommuner runt om i Sverige, att platser för idrott blir mindre uppmärksammade i planeringen av nybyggda områden samt att fler förväntas dela på platser som redan är byggda. Detta kan både tänkas vara en upplevd känsla eller ett faktum.

Frågan vi då ställer oss, är om folkhälsa med tiden har blivit ett nedprioriterat värde i planeringen av våra städer? Bygger vi våra stadsdelar utan hänsyn till rörelse och idrott? Den här studien har haft som avsikt att jämföra nybyggda stadsdelar med tidigare byggda områden för att belysa skillnader och likheter när det kommer till idrottsanläggningar.

Resultaten visar att tillgången till anläggnings typerna bollplan, idrottshall och gymnastiksal (mindre idrottshall) är sämre i nybyggda områden i relation till äldre stadsdelar. Nybyggda områden har i genomsnitt längre till dessa anläggningstyper samtidigt som det förväntade besöksstrycket är hö-

gre, dvs. fler invånare per anläggning inom 3 km. Resultat som stärker den känsla som vissa föreningar och kommuner vittnar om. Hur detta påverkar föreningslivet eller den enskilda föreningen är svårt att säga, det kan skilja sig från fall till fall.

Samtidigt visar resultatet fler nyanser där varje planeringsepok i sig är intressant att samtala om. De områden som är byggda före 1930-talet visar på sämst förutsättningar. Här kan det tänkas att en tätbebyggd stadskärna i kombination med mindre fokus på idrott då stadsdelen byggdes, har format dess förutsättningar. Situationen här kan också tänkas skapa undanträngningseffekter i andra stadsdelar. Exempelvis att barn och ungdomar från mer välmående stadsdelar ges möjlighet att idrotta i andra områden där en större tillgång till plats för idrott finns. Områden som i större utsträckning möter socioekonomiska utmaningar.

I andre änden ser vi att de platser som är byggda på 60- och 70-talet, har bättre tillgång till idrottsanläggningar. Som beskrivits i studien, visar resultaten här tecken på en planering som främjade platser för fysisk aktivitet. Samtidigt som vissa av dessa stadsdelar har mött andra samhällsproblem över tid.

Utan att beskriva något av dessa tre planeringsideal som rätt, kan resultaten från denna studie vara ett stöd i samtalet om dagen planering och fungera som ett diskussionsunderlag då nya områden byggs upp.

HUR GÅR VI VIDARE?

De frågeställningar som behandlats här är stora och ingen aktör innehar hela lösningen. Riksidrottsförbundet menar att det är viktigt att fortsätta samtalet om hur vi planerar våra städer och vår landsbygd så att så många som möjligt kan vara fysisk aktiva. Här behöver vi hjälpas åt.

Idrotten kan:

- bli tydligare kring behovsfrågan och beskriva faktiskt behov
- var öppen för nya lösningar vad gäller platser att träna och tävla på
- fortsätta visa upp de värde som idrotten skapar

Kommuner kan:

- vara tydliga på politisk nivå – att fysisk aktivitet och folkhälsa är en viktig fråga
- arbeta med sin nulägesbild hur förutsättningarna ser ut i olika delar av kommunen
- arbeta nära idrottsrörelsen för att få en bild av var utmaningarna är som störst
- samverka över kommungränser för att gemensamt möta behov

Staten kan:

- bidra med stöd till kommuner. Både ekonomiskt stöd och kunskap
- minska strukturella utmaningar som hämmar utvecklingen och tränger bort föreningslivet (såsom stadigvarande momspliktig verksamhet i lokal)

Samtidigt behöver fler lösningar komma upp till ytan och tas om hand om, både av idrottsrörelsen, kommuner och staten. Även näringslivet har en viktig roll att fylla.

SPACESCAPE

Spacescape AB / Östgötagatan 100 / Box 4700 / SE-116 92 Stockholm / Sweden
Tel +46 8 452 97 67 / www.spacescape.se / info@spacescape.se